

опростително-то писмо, въ кое-то споредъ власть-тѣ, кою-то е далъ христосъ на ученицы-тѣ си, опрашатъ сѣ на покойника сички-тѣ грѣхове; и като го сгѣне, гѣжда го въ стѣдены-тѣ рѣцѣ на покойника като послѣденъ залогъ на христіанската любовь. Потомъ сички-тѣ спроводители сѣ викатъ, да сѣ опростѣтъ и тѣ сѣ упокоены-а, до-гдѣ не е още предаденъ на земля-та. Неисказано сѣ тѣжни стихове-тѣ, кои-то сѣ пѣятъ въ то-ва пращаніе:

„Дойдете, братіа, и съ благодареніе Богъ цѣлѣйте покойника послѣдний пѣть: защо-то той остава роднины-тѣ си и отважда въ гробъ-а и не сѣ грижи вече за съетъ и за тѣло-то, кое-то много страдае. Гдѣ сѣ сега роднини и прѣатели? Ёто раздѣламы сѣ! но да сѣ помолимъ, да но го упокои господь.“

„Каква раздѣла, братіа! какъвъ плачь! какво риданіе въ тойзи часъ! дойдете, цѣлѣнете го, кой-то доскоро е былъ съ насъ; — той сѣ предава на гробъ-а, покрива сѣ съ камъкъ, преселѣва сѣ въ тъмнинѣ, погребѣва сѣ съ мъртвы-тѣ, но да сѣ помолимъ, да но го упокои гзсподь.“ и пр.

Най послѣ, като спѣсѣятъ вече сына адамова въ гробъ-а, отъ гдѣ-то е зетъ праотецъ мѣ, скещенникъ-а го посипва съ пепелъ отъ таманъ изъ кадилницѣ-тѣ, защо-то и той тѣй сѣ угасилъ, и дѣма: „Земля си и въ землѣ-тѣ ще отидешъ,“ и въ име-то на сички-тѣ, кои-то скоро ще отидѣтъ подирѣ мѣ, реква мѣ гласно: „вѣчна памать.“